

ירושלים, 6.12.39

לווייתו של צ. א. ון-פריזלנדר.

ירושלים, 6.12.39

ב-9:00 בבוקר בא אצלי הרב פישמן בדבר הרכב סיעת "המזרחי"
בועד הסועל הציוני,
"המזרחי" רוצה להחליף חבר פולני שלא יוכל להשתתף בישיבות
הועדה בחבר ארצישראלי, לפי החוקה תלוי דבר זה בהנהלה,
הבעתי הסכמתי לכך.

ב-9:45 בא אצלי טסה סטילנסקי בענין באר-שבע.
אסרתי לו שהנהלה החליטה בחיוב על ההתייחסות בנוב, ושעליו
לשכור בתים למען שנוכל להביא לשם את אנשינו.
הוא יודע על דבר כמה בתים פנויים, ביניהם גם בית שבנה
עריף-אל-עריף. הסיניסום של אנשים שצריך להוסיב אותם שם לרעתו זהו
20 איש.

ב-10:00 ישיבת הארבעה: רוקח, רוסנברג, בן-צבי ואנוכי.
פתח רוקח במסירת סקירה מקפת (אולם לא לגברי פדויקת) על
טבנה האירגון לשם השכלתו של ע.ר.
הציע שתי אלטרנטיבות, אחת שהמ"א תהא מטונה על כל השורסציות:
נוסחים, אירגון וגיוס, ו"מסר העם" יימסר לרשויות המקומיות: העיריות
והקהילות ויופיע בשרותים המקומיים. התעשיה תימסר לשני אנשים;
אחד מ"כופר הישוב" ואחד מהסוכנות. האלטרנטיבה השניה, שהגיוס יימסר
להנהלה מחוץ לשכבה שלמעלה מבני 35, שהם יימסור למקומות, וכך השאר
יימסר למ"א.

אפרתי לו שתי החצרות אינן באות בחשבון. להנהלת האירגון לא יהיה שום דבר בחיל הנוסרים. כמו כן הגיוס יתנהל כולו על ידי ההנהלה. את התעסיה יש להפריד. יש לדון רק על הריאורגניזציה הדרושה באירגון.

דוקח הציע אז שיוקם מוסד עליון בהרכב ארבעת המסובים. רוטנברג דרש הקמת מוסד עליון. תמך בצורך הפרדה מוחלטת בין הכוח המאוסר והכוח הכלתי מאוסר. הציע להעמיד את המטה לשקודת המוסד העליון, הפ"א תחת המטה ולהפריד את התעסיה. לא היסקנו עדיים מסקנות סופיות, החלטנו על ישיבה נוספת.

אחר הצהרים בא אזלי ב.כ.ס.

נודע לו שבצבא יש החלטה על הזמנות בארץ בסכום של 70,000 לא"י. זוהי הזמנה על כל מה שאי אפשר להזמין במצרים, אולם הקצין המסגל באספקה מוסר את הדבר לסגורים. הרחיבו את רשימת הקבלנים, ויש סכנה להתפוררות, ובשרותים שלא ינדילו את כבודנו. הצעתי לבר-כוכבא לדבר עם הקצינים הנוגעים בדבר.

ב-4:00 בא אזלי קולונל תיק, ראש הסרות החשאי, והניא לי

המכתבים שנשלחו על ידי שרות זה מלונדון בסוף אוקטובר. הוא התנצל על ההפרעות שהיו עד עכשיו בהעברה, כי סידר לאחר פרוץ המלחמה היתה דיסלוקציה בסירותי המסלוח. הוא מקווה שמעכשיו יתחבלו הדברים ב-10 ימים מלונדון. אמר לי שאת המכתבים שאני רוצה להעביר ללונדון עלי להכניא באופן אישי אליו, כשהם סגורים וחתומים. הודיתי לו ואפרתי שאנו מוכנים לכל עזרה שתדרש, ואנו מצטערים שעדיין לא ניתנה לנו הזדמנות.

הוא הסביר לי שהמזב כרבע הוא שאין להם צורך באנשים לעת עתה, ונתן לי דוגמא מחיל התעופה, שהכינו שטב כסליים מהמכסימום הדרוש מתוך הנחה שמיד עם פרוץ המלחמה ירבו האסונות. הנחה זו

עד עכשיו נתבדתה, וכשאנשים מתנדבים לשם שרות בחיל התעופה אין מקבלים אותם. אולם אם המלחמה תתלקח ברצינות ותהיינה אבידות גדולות אין ספק שיזקקו לעזרתנו.

ב-5:30 נודטנתי עם מרכז המזרחי בדירתו של פרנשטיין. נוכחו הרב ברלין, שפירא, גנחובסקי, שיינפלד ובעל הבית. אמרתי להם שהיססתי בהליכתי לישיבה זו, כי מה שיש לי להגיד להם עלול להכשיל אותי בעיניהם, ושף על פי כך ראיתי לי לחובה כציוני להעמיד אותם על הסבך שיש בשאלת הרחבת ההנהלה. סיפרתי להם על ההתנגדות מצד הבלתי ציונים ועל הקשיים היוריריים והפוליטיים שיש בהרחבת ההנהלה הציונית בלי סמכות המוסדות הראשיים של הסוכנות הסורחבת. שיינפלד, פרנשטיין ואחרים הציגו לי שאלות כיצד יש בדעתי לקיים את הבטחתי שנתתי להם בגנף על בזירת שפירא. מה אעשה אם הועד הסועל יתנגד להרחבה, מה היא עמדת מפלגתי וכיוספה. אמרתי להם שאיני מחויב לענות להם על שאלות אלה. אין אני צריך לחזור על הבטחתי, אם לדעתם ההבטחה לא מספיקה להם, ואיני חייב לקבל על עצמי תנאים חדשים שלא קבלתי אותם על עצמי בגנף. נפרדתי מהם למען שיוכלו לדון על הענין בינם לבין עצמם.
